

Enkel fråga till socialnämndens ordförande Aza Cheragwandi om placeringar i skyddat boende

Bakgrund

Skyddat boende är ett viktigt stöd för att våldsutsatta kvinnor ska våga lämna sina förtryckare. Dessa kvinnor känner sig fast i sin situation och har få möjligheter att ta sig ur en destruktiv och många gånger livsfarlig livssituation. Skyddat boende är en av väldigt få möjligheter som dessa kvinnor har.

Just nu pågår en upphandling om ramavtal för skyddat boende i kommunen, för vilka som får delta i kommunens placeringar i skyddat boende i två år framöver. Upphandlingen, som föranletts av ny lagstiftning, i sig har föranlett en hel del oro hos de idéburna organisationerna som erbjuder kommuner skyddat boende.

Kvinnojouren Huddinge, en lokal idéburen organisation, är med i kommunens nuvarande ramavtal. De rapporterar om betydligt färre placeringar de senaste åren och att placeringarna har blivit kortare.

Vad beror det på? Efter kontakter med poliser i ledande ställning i arbetet mot brott i nära relation så finns det ingenting som tyder på att antalet utsatta kvinnor minskat eller att skyddsbehovet minskat, snarare tvärtom.

Socialtjänsten lär också ha informerat utsatta kvinnor om att Kvinnojouren Huddinges skyddsklass 1 oftast inte räcker. Här verkar en förändring ha skett, antingen i antalet våldsutsatta kvinnor, vilket förnekas av polisen, eller i bedömningen av vilken skyddsnivå som krävs eller i kommunens bedömningsgrunder.

Fråga

Med bakgrund av ovanstående vill jag fråga hur socialtjänstens direktiv för placeringar i skyddat boende har förändrats, samt hur behovet av placeringar i skyddsklass 1 kunnat sjunka så snabbt?

Bo Källström
Liberalerna

